No. 123. 1833

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 10 October.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is f 2,25, en franco per post f 2,50. De Advertentien behooren op ongemeen papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is f 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den 4. October.* Men meldt uit Berlijn dd. 27 September: Eindelijk is *Rufland's* wensch en plan tot oprigting van een lijkenhuis, ten einde verzekerd te zijn tegen het levend begraven, verwezenlijkt geworden. Hoofdzakelijk heeft men dit te danken aan een der leden van onze stedelijke regering. Het bestuur der Jerusalems- en der nieuwe kerk hebben dienaangaande eene schriftelijke kennisgeving aan hunne gemeenten gerigt, waarin gezegd wordt: » Het lijkenhuis, hetwelk op ons kerkhof gebouwd is, heeft de bestemming, dat voortaan ieder overleden, die zijne rustplaats op ons kerkhof vinden moet, zoo lang in de daartoe ingerigte kamers bewaard kan worden, tot dat de dood zich met desselfs onwijfelbaarste teekenen heeft vertoond. De menschvriendelijkheid des edelen weldoeners heeft gezorgd, dat geene ruimte te kort komen zal, dat niemand dezelve de minste kosten zal te draagen hebben; dat er nieuwe wachters kunnen worden aangesteld; dat het des winters niet aan behoorlijke verwarming der lokalen zal ontbreken, en dat eindelijk alle middelen voorhanden zullen zijn, die men noodig of doelmatig acht om in gevallen van schijndood de levensvonken weder te kunnen opwekken. Wij geestelijken en beambten zullen doen, wat onze krachten gedoogen, om dit goede werk te bevorderen, en geene moeite ontzien, hetzelve aan het vrome doel te doen beantwoorden."

— Men meldt uit Lausanne dd. 24 September: In Wallis is er bij de politieke verwarring nog een narampje gekomen, die de lieden niet minder bezig houdt. Een gedeelte des straatwegs van den Simplon namelijk door eene overstrooming van den Rhône bleef. De brug aan den ingang van den Schlenwall is geheel stuk geslagen, en, om het verkeer te onderhouden, heeft men voor 's lands eene vliedende brug gemaakt. Op den St. Gothards weg zijn de rampen niet minder groot, en brieven uit Tessin en Uri schilderen dezelve even aanzienlijk af, als die van het jaar 1834.

— Men weet dat de Hertogin van Parma, *Maria Luisa*, na den dood des Keizers, een huwelijk met Neipperg had aangegaan, en dat er kinderen uit dit huwelijk waren geboren. Men wil thans, dat de oudste dochter van de weduwe van *Napoleon* op het punt is van met een Oostenrijksch edelman in den echt te treden.

— Nopens de zending van den Russischen Staatsraad *Brunow*, naar Londen, liet zich dezer dagen een der Russische betrekkingen naauwkeurig bekende staatsman, op de volgende wijze uit:

» Men zoude zich zeer vergissen, indien men aan de zending van dezen diplomaat toegeschrijven wilde toebereidselen; — integendeel blijkt zij, in Londen althans, hetgeen Graaf *van Medem* aan de regering aldaar verklaarde; want Keizer *Nikolaas* heeft stellig verboden, den door de verdragen stellig verkregen invloed op de Porte, te handhaven. Bij beschouwt bij een ridderlijken zin de Oostersche aangelegenheden te gemakkelijk als eene persoonlijke zaak van eer."

— De laatst ontvangene berigten uit het Oosten, zijn over het geheel bevredigend. De stelling der Turken in de Dardanellen, zal zoo mogelijk, spoedig worden en alsdan zou het Russisch gezantschap den weg bekomen, om alle maatregelen, tot een spoedig einde van den tegenwoordigen stand der zaken te werk te stellen.

— Uit Alexandria wordt geschreven, dat alsdan over de vijf en twintigduizend man troepen, die zich thans bij de Turksche vloot bevinden, langs twee anderen gescheepd worden, die den Onderkoning aldaar bevelen te verontrusten. — De gedurige vechtpartijen tusschen de Turksche en Arabische soldaten hadden noodig gemaakt de eersten te berelen, dat zij de oorlogschepen in de haven niet verlaten.

— De beroemde *Horace Vernet* begeeft zich naar Alexandria, om voor den Pacha van Egypte de bataille van Nezib, waarin *Ibrahim* de Turksche armee overwonnen heeft, te schilderen. Hij zal tot dat einde het slagveld en het hoofdkwartier van *Ibrahim* bezoeken, en verscheiden Kunstenaars, zijne vrienden, zullen hem op dezen togt vergezellen.

ENGELAND.

LONDEN, *den 5. October.* De groote stoomboot *the Great Western* is, in den ongemeen korten tijd van twaalf dagen en dertien uren, van New-York te Bristol aangekomen, en heeft voor ruim honderd en zeventien duizend ponden sterling in specie medegebragt, welke aanvoer van geld, in de tegenwoordige omstandigheden, van hoog belang mag geacht worden.

De stoomboot van denzelfden naam, die in de laatste dagen van Augustus op het meer van Erie verbrand is, bevoer alleen de Amerikaansche wateren en was voor rekening van eenige particulieren in Noord-Amerika gebouwd.

— Men leest in den *Times*: Alles schijnt voor het huwelijk der Koningin in gereedheid gebragt te zijn; alleen het juiste tijdstip is nog niet vastgesteld. Reeds worden op het paleis toebereidselen gemaakt voor de ontvangst van Harer Majesteits aanstaande echtgenoot (Prins *Albert* van Saxen-Coburg), die met zijnen jongeren broeder, anderen zeggen met zijnen vader, in den loop der aanstaande week te Londen zal komen om aan de Koningin een bezoek te brengen. Wij weten van goederhand, dat de neiging van H. M. voor den jongen Prins reeds van eenigen tijd dagteekent, want vóór ongeveer anderhalf jaar werd een portret der Koningin, door *Chalon* geschilderd, op bevel van H. M. aan Prins *Albert* gezonden, die, meenen wij, zich destijds te Brussel bevond. Het is iederen, althans al degenen ten hove, die bij H. M. zijn toegelaten, bekend, dat deze zaak van aanvang af door Z. M. den Koning der Belgen en zijne zuster, de Hertogin *van Kent*, is geleid geworden, en dat zij eindelijk is geklonken door de tusschenkomst van de baronnesse *von Lehsen*, die de hoofdpersonaadjen schijnt te zijn geweest van het drama, welks ontknooping thans zeer nabij is.

— Thans, daar de Theems-Tunnel nabij deszelfs voltooijing is, hoort men hier en daar de vraag opwerpen of dezelve werkelijk zoo veel nut zal aanbrengen, dat hetzelve het voor den bouw besteede en voorzeker moeijelijk te verinteressen kapitaal zal kunnen vergoeden. Intusschen is men in Liverpool er ook op bedacht, eenen Tunnel onder de Mersey aan te leggen, die de stad met den tegenovergestelden oever zal in verbinding brengen.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den 5. October.* Men verhaalt dat *Lucien Murat*, tweede zoon van den gewezen Koning van Napels, die over Frankrijk naar Italie gegaan was om de natalenschap zijnes moeder te regelen, in Toskane op last der Oostenrijksche Politie in hechtenis genomen is, en dat zijn oudste broeder, *Achille Murat*, die van Londen met toestemming van het Fransche Gouvernement naar Parijs gekomen was, en zich mede naar Italie wilde begeven, dien ten gevolge zijne reis heeft gestaakt.

— De legitimisten der voorstad St. Germain houden zich op dit oogenblik onledig met een adres aan Don *Carlos*, te onderteekenen, waarin zij hun medegevoel voor zijne lotgevallen en hunne verontwaardiging over het verraad, waarvan hij het slagtoffer is geworden, te kennen geven.

— De verhooging van den prijs van het brood heeft tot nog toe tot geene wanorde aanleiding gegeven. Intusschen is de misnoegdheid der arbeidende klasse steeds te duchten en elken nacht zijn er troepen geconsigneerd.

— Men verzekert thans dat er over een huwelijk van den Hertog *van Nemours* met eene Duitsche Vorstin onderhandeld wordt. De Hertog *de Cazes* zou te Madrid een handelstractaat moeten sluiten.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den 9 October.* Bij resolutie van den Minister van Financien, is dezer dagen de 179e Koninklijke Nederlandsche loterij gearresteerd, bestaande dezelve uit 26000 loten; zij zal geheel overeenkomstig de thans bestaande ingerigt zijn.

— Den 5. dezer, is Z. Exc. de Baron *Verstolk van Zoelen*, die gedurende eenigen tijd eene buitenlandsche reize heeft gedaan, in de residentie teruggekeerd. Z. Exc. heeft ook de portefeuille van het departement van buitenlandsche zaken weder op zich genomen.

— Naar men verneemt is bij de Hooge Regering ontworpen eene project-wet wegens het privilegie van 's Rijks schatkist, in verband met onze tegenwoordige welgeving, nopens verschuldigde directe belastingen.

— Bij Koninklijk besluit van 25 September ll., is met ampliatie van dat van den 20. Maart 1829 (Staatsblad no. 5), houdende bepalingen omtrent de invoering en vervoering der Nederlandsche vochtmaten voor den handel in het klein, bepaald:

Art. 1. Het zal voortaan vergund zijn zich, bij den handel in het klein van melk, insgelijks te bedienen van maten uit koper en tin vervaardigd, op den inhoud van eene Nederl. kan, van eene halve kan, en van twee Nederl. maatjes, mits de eerstgemelde maten inwendig behoorlijk vertind zijn.

Art. 2. Deze maten zullen van een oor en stevigen voetrand moeten voorzien zijn. De wanden zullen geen mindere dikte mogen hebben dan van eene streep voor de koperen, en van twee en een halve streep voor de tinnen maten; zullende de fabrijkanten dezer maten zich overigens moeten regelen naar de modellen, welke hiervan door het departement van Binnenlandsche zaken aan de ex ijkers zullen worden toegezonden.

Art. 3. Het tarief der ijkloonen, vastgesteld bij art. 16 van het meergemeld besluit, zal insgelijks toepasselijk zijn.

— Z. M. heeft tot lid van den raad van bestuur der Koninklijke academie van beeldende kunsten te Amsterdam, in plaats van den Heer *C. Alewyn*, overleden, benoemd den Hoogleeraar *Mr. J. Bosscha*.

— Nadere berigten bevestigen den moeijelijken gang der werkzaamheden van de Nederlandsch-Belgische commissie te Utrecht. Volgens dezelve, zouden er van den kant van Belgie, gestadig nieuwe contra-pretensien worden opgegeven, ten einde de 5 millioenen, jaarlijks aan de Nederlanden verschuldigd, te besnoeijen of geheel weg te cijferen, waardoor de beeindiging dezer zaak uiterst moeijelijk, zoo niet onmogelijk wordt gemaakt.

— Men verneemt, dat een groot aantal rezigers en verhuurders van zoogenaamde brommers, sleden en andere rijtuigen, tot vervoer van personen dienende, benevens een aanzienlijk aantal bunne bedienden, alle wonende te Amsterdam, zich bij request tot Z. M. den Koning gewend hebben, en hunne bezwaren en klagten over de omnibus-ondernemingen in de hoofdstad, aan het hoofd van den Staat hebben onderworpen. Naar het schijnt, moeten zij reglementaire bepalingen, of het nemen van zoodanige maatregelen verlangen, dat die ondernemingen hen in hunne belangen niet zouden kunnen schaden. Men spreekt er bij, dat hun request op zeer deugenden toon is opgesteld, en dit welligt aanbieding geven zal, dat betzelve weinig gehoor zal vinden.

— Een gewoonlijk goed onderrigt Belgisch blad van den 6. Oct. verzekert, dat de heeren, die in Belgie door den Minister van Oorlog, tot het oproepen van een deel der verlofgangers en het brengen der bataillons van 200 op 500 man gegeven waren, weder ingetrokken zijn. Waarschijnlijk is dit veranderde besluit toe te schrijven aan den gunstigen keer, die de zaken te Gent

genomen hebben. De meeste fabrijkarbeiders zijn daar den 5e vrijwillig weder aan het werk gegaan, en de stoomwerktuigen waren toen in verre het grootste gedeelte der fabrijken in beweging. Het blijkt thans, dat eene talrijke besending opzigters of werkbazen te Gent zich den 4. bij den Gouverneur der Provincie Oost-Vlaanderen, den Heer *de Schiervel*, vervoegd heeft, om van hem het beloofde antwoord op de vertoogen, die zij twee dagen te voren hadden gedaan, en die tot het voortdurend verbod van uitvoer van graan en van invoer van vreemde fabrijkwaren strekten, te ontvangen. De Gouverneur heeft deze besending niet te woord willen staan en aan de leden daarvan laten zeggen, dat hij in geenerlei betrekking met hen wilde komen, zoo lang de orde in de stad niet volkomen hersteld was. De opzigters hebben zich daarop naar de Generaals *Clump* en *Malherbe* begeven, die over de te Gent verzamelde krijgsmagt bevel voeren. Die Generaals hebben hen met welwillendheid ontvangen, doch tevens met nadruk aangemaand, om toch in het belang der fabrijkarbeiders zelven, al hunnen invloed tot den terugkeer van dezen bij hunne meesters aan te wenden. Zij waarschuwden hen tevens, dat de gewapende magt voort zou gaan met alle onrustige zamenscholingen krachtdadig uiteen te drijven. Die aanmaningen en waarschuwingen schijnen tot de meer gunstige stemming, die de bevolking te Gent blijken liet, bijgedragen te hebben. Intusschen werden, volgens de laatste berigten, de genomene voorzorgen aldaar gehandhaafd. Op de Vrijdagsmarkt, den Kouter en het Fabrijkplein bleven een vrij groot aantal troepen, onder de wapenen, die ook den nacht aldaar doorbragten.

— Men meldt uit Lage Zwaluwe dd. 5. October: Heden nacht circa 12 ure ontwaarde men alhier, op dezelfde plaats alwaar circa 5 jaren geleden vijf huizen eene prooi der vlammen zijn geworden, brand in de huizinge van zekeren *Cornelis van Ginneken*, M°. timmerman, dewelke niettegenstaande de spoedige aangebragte hulp der alhier aanwezige brandspuit, zoodanig toenam, dat in weinigen tijd de geheele huizing, die, behalve uit eenen daaraan behoorenden houttuin en timmermanswinkel en daar achter staand schuurtje, uit vier woningen bestond, eene prooi der vlammen werd, en in een puinhoop is veranderd; deze huizing werd, behalve door den eigenaar, nog door drie verschillende gezinnen, bewoond, dewelke zich door dit ongeluk bijna geheel van hunnen inboedel beroofd zien en in armoede gedompeld vinden. De oorzaak van den brand is tot heden onbekend, en naar men vermeemt, was het afgebrande gebouw, doch niet de voorhandene houtwaren of meubelen, voor brandschade verzekerd.

— Men meldt uit Batavia dd. 11 Junij: Te Ternate heeft den 25 Maart eene zware uitbarsting van den berg aldaar tot driemalen toe plaats gehad. Telkens was die uitbarsting vooraf gegaan door een donderend geluid als het gedruisch van het zwaarste geschut. De zwaarste dezer uitbarstingen was in den vroegen ochtend van den 26e, toen men in den donker de uitworping der vuurkolommen beter waarnemen konde. Door het sterke vuur, vooral aan de noordzijde, vertoonde de rand des bergs zich als geïlluminéerd en het geheel leverde eene fraai natuurtooneel op. Bij het verzenden van dit berigt van Ternate op den 26n was de berg nog sterk aan het rooken.

Mengelingen.

KINDERMOED.

(*Vry gevolgd naar het Fransch.*)

(*Vervolg van N°.* 121.)

Vernon was sedert tien of twaalf dagen op reis, toen mijne dochtertjes eens vroeg uit de school kwamen, en in de kamer speelden, van welke ik haar den sleutel liet, als ik des morgens naar mijn werk ging. Twee andere buurmeisjes waren mede gekomen; en zoo speelden de kinderen schuilmaantje. De beurt om zich te verstoppen kwam aan mijne *Maria*; maar, vervolgde de timmerman, het is beter, dat gij zelve dat vertelt. Kom aan, mijn kind, verhaal het ons eens, zonder iets over te slaan.

» Ik ging," sprak het jonge meisje, » de geheele kamer rond om eene goede schuilplaats te vinden, toen ik bukkende iets onder het ledikant zag blinken: het waren twee oogen, die strak op mij gevestigd stonden. Mijne eerste beweging was te schreeuwen, doch ik bedacht, dat wij slechts met ons vier kleine meisjes waren. Ik wederhield dus den gil, die bijkans mijne ontdekking verraden had, en had den gelukkigen inval om voort te gaan eene schuilplaats te zoeken, als of ik niets gezien had; zoo vlug ik in het naaste vertrek, een inktkoker, die voor de hand stond, en een vel papier medenemende. Mijne zuster en de andere kinderen, die niets bespeurd hadden, riepen gedurig: zijt ge klaar? Nog niet, antwoordde ik bevend en liet haar wachten, totdat ik het volgende geschreven had.

» Lieve vader, er is een dief in onze kamer: kom spoedig met de wacht, hij ligt onder het ledikant verborgen."

Dit geschreven hebbende, riep ik uit: ik ben klaar! De hevigste angst had mij intusschen aangegrepen; want zoo een der kinderen onder het ledikant had gezien, waren zij zeer waarschijnlijk verloren geweest.

Ik weet niet, hoe zoo veel andenken in dit oogenblik bij mij opkwam; maar zeker is het, dat ik, ofschoon zeer ontroerd, geen oogenblik het hoofd verloor. Om het gevaar te boven te komen, om den booswicht te doen vatten, moest ik de grootste voorzigtigheid in acht nemen.

Toen de kinderen mij gevonden hadden, sprak ik plotseling: Hemel! het spel doet mij vergeten, dat ik een brief voor vader heb, van eenen Heer, bij wien hij gaan moet, eer hij te huis komt. Ga, spoed u, dien brief te brengen.

De Hemel gaf mij deze woorden in.

Jeannette doet mij vele vragen, die mij verlegen maakten; doch ik redde mij door uitvlugten.

» Maar gij kunt immers zelve gaan," zeide *Jeannette*.

Ik zou inderdaad gaarne het huis verlaten hebben, maar ik wilde *Jeannette* niet daar laten, en begreep, dat als wij allen vertrokken, de dief dan ongehinderd al ons goed zou kunnen wegnemen.

Terwijl ik dit overdacht, boorde ik eene beweging onder het ledikant en de hevigste schrik beving mij. Gelukkig herstelde ik mij spoedig; maar vreezende, dat mijne stem beven mogt, sprak ik *Jeannette* met geveinsde boosheid aan, om mijne vrees beter te verbergen.

Maar terwijl ik haar zocht te verwijderen, had ik evenwel het voornemen niet, om in de kamer te blijven. De sleutel stak in de deur, en mijn plan was gemaakt: zoodra *Jeannette* vertrokken zou, wilde ik ook de andere meisjes wegzenden, want hadden deze iets van mijne ontdekking vernomen, dan zouden zij door den schrik, het geheim, dat ik den man gezien had, verraden, en ons allen in gevaar gebragt hebben. Ik begreep, dat het noodig was, niets te doen blijken, vóór dat er zekerheid was den dief te vatten.

Als dan ook die meisjes weg waren, wilde ik mede uitgaan en den sleutel omdraaijen. Dan, buiten gevaar zijnde, kon ik in den gang op schildwacht blijven, tot dat er hulp kwam. Dit eerste opmerk werd door *Jeannette* bevorderd: » *Virginie* en *Laurence* moesten mede gaan, want het werd laat," riep zij half weenende; maar in het verdere stelde zij mij vreemdelijk te leur, want toen zij met *Virginie* en *Laurence* eindelijk vertrok, haalde en hield zij met de andere meisjes de deur achter zich digt, en riep mij toe: gij hebt to huis willen blijven, zusterlief, welnu, dan zult gij ook te huis blijven! — en draaide vervolgens den sleutel tweemaal om, zoodat ik met den booswicht alleen was opgesloten.

Was er toen in mij omging, laat zich niet beschrijven. In doodsangst smeekte ik haar om weder open te doen; maar mijn smeeken baatte niet; zij dreven er den spot mede, en verheugden zich maar, dat zij mij opgesloten hadden.

Toen dat eenigen tijd had geduurd, vertrokken zij. Nog lang hoorde ik haar verwijderend lagchen, doch eindelijk werd alles stil. Nu was al mijne hoop verdwenen; ik achtte mij verloren; ik beschouwde mij reeds als vermoord, en moest mij vasthouden aan de tafel, om niet neder te storten. Als ik dat vreesselijk oogenblik herdenk, begrijp ik nog niet, hoe het komt, dat ik niet van den schrik ben gestorven.

Doch, neen, ik begrijp dit wel. Gelukkig de kinderen, die ouders hebben van welke zij vroegtijdig vernemen, dat in den Hemel voor de menschen een vader, en voor brave kinderen een goddelijke vriend is, die hen bewaakt. Alles, wat ik deswege van mijnen vader gehoord, en waarnaar ik zoo gaarne geluisterd had, kwam eensklaps voor mijne geest weder op, en deed in mijn hart een gevoel ontwaken, hetwelk den indruk mijner denkbeelden van het gevaar lenigde en verminderde. Weldra dacht ik bij mij zelven: wat heb ik te vreezen, als God mij bewaakt? Vader zal geene onwaarheid gesproken hebben, toen hij zeide, dat ik nooit alleen ben, en als God bij mij is, hoe zou dan een mensch mij kwaad kunnen doen?

Zoo waar is het, dat de godsvrucht, vroegtijdig in de harten gestrooid, eene bron is van vertrouwen en moed onder de rampen en gevaren van het leven. Deze bron houdt nooit op te vloeijen, en uit haar mogende putten, zegent de dankbare mensch in zijne hoogste grijsheid nog de vroomheid zijner ouderen, nadat zij reeds jaren lang zijn gedaald in het graf, en op de wereld vergeten.

Ik was derhalve alleen, aan den eenen kant met eenen mensch, die ik meende en die ook inderhand bleek gekomen te zijn, om ons te vermoorden; aan den anderen kant met mijn vertrouwen op den Hemel, maar dat vertrouwen stelde mij niet te leur.

Intusschen had ik naauwelijks de kracht om eene stap te doen, of mij te bewegen, zoodanig was ik; mijne verbeelding was opgewekt en telkens meende ik te hooren, dat de booswicht zich bewoog, om onder het ledikant voor den dag te komen. Plotseling kwam het in mij op, dat ik zelve, als hij vroeger den dag kwam, hem misschien zou kunnen doden, indien ik maar eene bijl of iets dergelijks, dat ik zou willen noemen, in mijne magt had; doch er was niets, en ik begreep dus geheel aan hem te zijn overgeleverd. In dien toestand schrikte ik telkens voor mijne eigene ademhaling.

Het ergste was, dat ik, ging te wachten had de hulp kon opdagen; want ons huis was ten minste een half uur van vaders werkplaats verwijderd; en dan kon hij zich terstond van gewapenden doen volgen, die moest er, in alien gevalle, toch nog een verlooptijd, een ik gereed kon worden. Het werd geheel donker; zonder licht kon ik niet blijven, want reeds meermalen had ik gemeend de hand van den misdadiger te zien. Eerst durfde ik ook de kaarsen ontsteken, maar eindelijk kwam ik toch tot het besluit om vuur te slaan; hoewel ik zoodanig beefde, dat ik mij geweldig daarbij aan de vingers bezeerde, zonder dat ik durfde klagen, dat het even mijner stem den booswicht zou doen gissen, die hij verraden was.

Maar welk een geluk, dat ik licht had aangebragt; want nauwelijks ging het op, of ik zag plotselijk eene hand, die onder het ledikant uitkwam terugtrekken. Had ik eene minuut langer in donker doorgebragt, misschien ware het dan met mij gedaan geweest.

Toen ging ik aan mijn werk, en zond, onder het bidden, een stil gebed ten hemel op, altijd luisterend naar de minste beweging van den verschrikkelijken misdadiger. Maar ik kende niet de volle uitgestrektheid van het gevaar, waarin de onschuldige kinderen door de trek mijner zuster mij had blootgesteld. De booswicht was niet alleen. In de kist zelve, waarin de schat van *Vernon* geborgen was, lag een tweede bij hem, dat niet regt of juist dat mij niet geheel, want zij hadden afgesproken gemaakt; doch om der te kunnen voorzien, dat een hunner door een list zou worden ontdekt, en dat het kind den moed niet hebben, om aldus te veinzen. De een durfde misschien om den ander niet handelen, vermits zij overeen afgesproken eerst te zullen handelen, als zij allen in den slaap zouden gedompeld zijn. Eerst des ik mij nog te vergissen, en dat dit eene vrucht van mijne verbeelding was; maar het werd nieuwde zich zoo duidelijk, dat mij geen kon overblijven. (*Vervolg en slot hier*

Setijdingen.

VLISSINGEN, den 9. October. Sedert den 7. dezer, alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Thomas en Martha, D. S. Ranson, van New-Castle; *Martha*, J. J. Mulder, van Hamburg; beide met stukgoed; *Frithoff*, A. Jorgensen, van Norwa, met houtwaren.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van dezen zee gezeild:

Mathilda, H. C. Adamse, naar New-Castle; *Agnes*, J. C. op avontuur, beide met ballast.

Advertentien.

Heden namiddag, ten 4 ure, overleed tot diepe droefheid, onze geliefde moeder en behuwde moeder *MAGDALENA JANSEN*, Weduwe wijlen *JOHAN MOLLER*, in leven oud Zeetein in den ouderdom van 61 jaren en maanden.

VLISSINGEN, 7 October 1839. Uit aller Na

J. LOU

Terstond een LEERJONGEN benoodigd, bij Boekhandelaar *WESTDAGH*.

AFVAART-UREN V

STOOMBOOT

de Schelde

October 1839.

Van Vlissingen.		Van Breskens	
Donderdag 10, 's midd.	1.30	Donderdag 10, 's mi	
Vrijdag 11,	2.	Vrijdag 11,	
Zaturdag 12,	2.30	Zaturdag 12,	
Zondag 13,	3.	Zondag 13,	
Maandag 14,	3.30	Maandag 14,	
Dingsdag 15,	4.	Dingsdag 15,	
Woensdag 16,		Woensdag 16,	

Ter Drukkerij van P. WEBTS & DE SWA